

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך כ"ה - חלק ה'

קונטרס 725

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

מ.

**עכשיו בעוונותינו הרבים חדל הרועה מלהנהיג, כי
הדור מנהיגן אותו לדעתם – בזמן כזה צריך להתבונן
בדרכי האבות**

וכאשר נתבונן בלשון רש"י ז"ל הנ"ל בשיר השירים על הכתוב אם לא תדעי לך היפה בנשים שכתב שחדל הרועה מלהנהיג אותך ולא אמר שלא יהיה לך רועה, דמשמע שזה ברור שיהיה רועה בישראל, אלא שחדל מלהנהיג, ואינו מובן דממה נפשך, אם לא נוכל לחשוב שלא יהיה רועה למה נחשוב שחדל מלהנהיג, ונראה שכיוון להמצב הזה שהרועה נמשך אחר הדור אם כן חדל להיות מנהיג כי אדרבא הדור מנהיגין אותו, והמה ממשיכין את רועי ישראל לדעתם הנכזבת, ועל אותו הזמן אמר צאי לך בעקבי הצאן כפירש רש"י ז"ל התבונני בדרכי אבותיך הראשונים.

(ויזאל משה שם, עמוד קנ"ז)

מא.

לולא הגדולים היה מציאות להציל רבים מישראל

אבל בעוונותינו הרבים בימינו אלה קמו מנהיגים מתעים המעבירים את העם מדרך התורה ואסור להתבטל נגדם ולהכנע לפניהם, ואמרו חכמינו זכרונם לברכה כל פירצה שאינה מן הגדולים אינה פירצה, ואנו רואים עכשיו שאף על פי שהדור שפל כל כך, מכל מקום היה מציאות להציל הרבה מהמון העם לילך בדרך התורה הקדושה דרך האמת אלא שבעוונותינו הרבים המנהיגים הלא טובים הם בעוכרינו.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

(חידושי תורה בשלח, עמוד קע"ט)

מב.

כל מה שהגדולים עושים הדור יעשה

ובעזונותינו הרבים דא עקא עכשיו בדורינו עיקבתא דמשיחא, שהמנהיגים משוחדים מיראת הדור ומיראת התמנות וכדומה נגיעות עצומות המסמות עינים, ונמשכו אחר זה אף שארית הפליטה יראי ה' מכח המנהיגים כמבואר במדרש רבה פרשת ואתחנן על הכתוב כי תוליד בנים, זה שאמר הכתוב כרובן בן חטאו לי וגו', מאי כרובם, אמר רבן שמעון בן גמליאל שכל מה שהגדולים עושים הדור עושה כיצד הנשיא מתיר והאב"ד אומר וכו' הנשיא מתיר ואנו אוסר והדיינים אומרים אב"ד מתיר ואנו אוסרים ושאר כל הדור אומרים הדיינים מתירין ואנו וכו', מי גרם לכל הדור לחטוא הנשיא שחטא תחילה וכו'

(דברי יואל מכתבים חלק א' עמוד קל"ה)

מג.

הבעל דבר לעת זקנותו נתחכם ומפתה רק להמנהיג להכשיל על ידו יתר העם

וכמו בן היא תמיד אף בשאר אדם, מי שהוא עלול שהעולם יכשלו על ידו מתגבר עליו הבעל דבר יותר, לפי שהעולם עלולים להכשיל על ידו, והבעל דבר יכול להרויח על ידו הרבה בפעם אחת, וכמו שהביא החתם סופר זלה"ה בתשובה בשם רבו, שהמלך זקן וכסיל לעת זקנתו גמר בדעתו שסגני לו בכסא של שלש רגלים שמפתה רק לשלשה

כלולה מעשר, והיא גר מצוה, והרוח שנושבת בה תפארת ישראל, היא בכנפי ראה, וזהו ותורה אור, שמאירה בה, זו השכינה העליונה נשמת חיים, שיורדת מן המוח להאיר אותם בלב.

מה זה ג'ר? ג'פש רוח. שהנפש היא פתילה, (על שם שהיא שתפה בגוף) והרוח זה הניח. הנשמה, גר יהו"ה נשמת אדם. (אדם שהוא אור גר, מאירה בו תורה שבכתב, והנשמה שהיא גר מאירה בה מצוה, ובזמן שאין מאירים בה אור גר, נאמר בנשמה אל תראני שחרחרת, ונאמר באדם אלביש שמים קדרות). ומה זה ג'ר? ג'פש רוח, ג'פש ר' רוח, כנגד שלשת הקשרים הללו הם שלשה גונים, אש שחורה, לבנה ותכלת. מי ששומר את גר יהו"ה נשמת אדם בתורה, במצוות עשה ולא תעשה, לא שולטת עליו אש הגיהנם, וזהו כבוד ומרה וטחול. הכבוד אש אדמה, המרה אש ירקה, טחול אש שחורה, יותרת הכבוד הפלל של כלם, תכלת חשוכה.

ותבררת של ציצית - מצוה, ותכלת, אין בצד האחר, משום שהיא דומה לפסא הנכבד, צבעי הגר הם לבושים לגר יהו"ה נשמת אדם. צבע שחר, שהוא טחול, כשמתלבשת שם הנפש בחטאים, היא אומרת אל תראני שאני שחרחרת, שחרחרת בקדרות של בני, בדחק שלהם, בעני שלהם. קדרות וליצנות ועניות יוצאים מטחול, כשנשמה אסורה בה בגלות, וזהו ושפחה כי תירש גברתה, ובאותו זמן טחול שוחק, ולעתיד שיבא המלך המשיח לטל נקמה מהטחול, שהיא שפחה, יושב בשמים ישחק, הוא ישחק באבדן שלהם, כמו שנאמר ובאבד רשעים רנה.

דנשיב בה תפארת ישראל איהי בכנפי ריאה, ודא איהו ותורה אור, דנהיר בה דא שכנתא עלאה נשמת חיים, דנחתא מן מוחא לאנהרא לון בלבא.

מאי ג'ר נפשא רוחא, דנפשא איהי פתילה (ג"א על שם דאיהי שותפא דגופא), רוחא דא זיתא, נשמתא גר יהו"ה נשמת אדם (משלי ב כז). (אדם דאיהי אור גר, נהיר ביה אוריתא דככתב, ונשמתא דאיהי גר נהיר בה מצוה, ובזמנא דלא נהירין בה אור וגר אתמר בנשמתא אל תראוני שאני שחרחרת (שיר א טו), ואתמר באדם (ישעיה נג) אלביש שמים קדרות), ומאי ג'ר נפשא רוחא, ג' נפשא ר' רוחא, לקבל תלת קטרין אליו, אינון תלת גוונין, אשא אוכמא חורא ותכלתא, מאן דנטיר גר יהו"ה נשמת אדם באורייתא, בפקודין דעשה ולא תעשה, לא שליט עליה נורא דגיהנם, ודא איהו כבוד ומרה וטחול, כבוד אשא סומקא, מרה אשא ירוקא, טחול אשא אוכמא, יותרת הפכד פללא דכלהו, תכלת חשוף.

ותבררת דציצית מצוה, ותכלת לית בסטרא אחרא, בגין דאיהו דומה לכרסיא יקירא, גוונין דשרגא אינון לבושין לגר יהו"ה נשמת אדם, גוון אוכם דאיהו טחול, כד מתלבשת תמן נפשא בחובין, איהי אמרת (שיר א טו) אל תראוני שאני שחרחרת, שחרחרת בקדרותא דבני, בדוחקא דלהון פעניותא דלהון, קדרותא וליצנותא ועניותא מטחול נפקא, כד נשמתא אסירא בה בגלותא, ודא איהו (משלי ל כב) ושפחה פי תירש גבירתה, ובההוא זמנא טחול שוחק, ולזמנא דייתי מלפא משיחא לנטלא נוקמא מטחול דאיהי שפחה, (תהלים ב ד) יושב בשמים ישחק, ישחק איהו באבדא דלהון, כמה דאת אמר (משלי יא ו) ובאבד רשעים רנה.

רנ"ה איהו הנ"ר, איהו נה"ר יוצא מעדן, ומאי ניהו מצות עשה ומצות לא תעשה פחושפן נה"ר, נו"ן ה"א רי"ש, ואיהי הנר המאיר לאדם, ועל דא פאבד רשעים רנ"ה, ובההוא זמנא הטחול דשוחק אתאכיד, ואז יתקיים (תהלים קכו ב) אַז ימלא שחוק פיננו ולשונונו רנה ודאי, ואז (משלי לא יח) לא יכפה בלילה נרה, בגין (שם) דטעמה פי טוב סחרה, ובההיא זמנא מתתקנא ירושלם דאיהי לבא לבא איהו לה"ב המזבח, יכב"ה פחושפן הל"ב, לה"ב הב"ל, לא יכפה בגלות שהיא לילה, ונבנית על ידי הקדוש ברוך הוא, כמו שנאמר בונה ירושלם יהו"ה. (מי ששומר נר יהו"ה נשמט אדם במצות עשה ולא תעשה, לא שולטת עליו אש הגיהנם, שהוא כבד מרה וטחול).

ועוד, מרה טחול וכבד, הן גלות לנשמה ורוח ונפש, שהיא שכינה, כשגלתה בכבד, נאמר באיברים, שהן העם הקדוש, החיל שלה, תכבד העבדה על האנשים. כשגולה במרה נאמר בה וימררו את חיייהם. כשגולה בטחול נאמר בה ולא שמעו אל משה מקצור רוח (דנהו בבטנה, ומעבודה קשה דנהו בטחול), והוון צווחין לקודשא בריך הוא מנה, הדא הוא דכתיב (יונה ב ג) מבטן שאול שועתי שמעת קולי, ואתמר בהון (שמות ב כג) ותעל שועתם אל האלהים מן העבודה. והנשמה בגלות האחרונה נאמר בה ותגל מרגלותיו ותשכב, שוכבת לעפר. אוי לאדם שנשמתו יורדת תחת רגליו, שבאותו זמן נאמר במזלו נפלה לא תוסיף קום, ואין לו עלוי והתעלות אלא כיד הקדוש ברוך הוא, שהולך השם הקדוש לזמן ומקים אותה.

רנ"ה איהו הנ"ר, איהו נה"ר יוצא מעדן, ומאי ניהו מצות עשה ומצות לא תעשה פחושפן נה"ר, נו"ן ה"א רי"ש, ואיהי הנר המאיר לאדם, ועל דא פאבד רשעים רנ"ה, ובההוא זמנא הטחול דשוחק אתאכיד, ואז יתקיים (תהלים קכו ב) אַז ימלא שחוק פיננו ולשונונו רנה ודאי, ואז (משלי לא יח) לא יכפה בלילה נרה, בגין (שם) דטעמה פי טוב סחרה, ובההיא זמנא מתתקנא ירושלם דאיהי לבא לבא איהו לה"ב המזבח, יכב"ה פחושפן הל"ב, לה"ב הב"ל, לא יכפה בגלות שהיא לילה, ונבנית על ידי הקדוש ברוך הוא, כמו שנאמר בונה ירושלם יהו"ה. (מי ששומר נר יהו"ה נשמט אדם במצות עשה ולא תעשה, לא שולטת עליו אש הגיהנם, שהוא כבד מרה וטחול).

ועוד, מרה טחול וכבד, הן גלות לנשמה ורוח ונפש, שהיא שכינה, כשגלתה בכבד, נאמר באיברים, שהן העם הקדוש, החיל שלה, תכבד העבדה על האנשים. כשגולה במרה נאמר בה וימררו את חיייהם. כשגולה בטחול נאמר בה ולא שמעו אל משה מקצור רוח (דנהו בבטנה, ומעבודה קשה דנהו בטחול), והוון צווחין לקודשא בריך הוא מנה, הדא הוא דכתיב (יונה ב ג) מבטן שאול שועתי שמעת קולי, ואתמר בהון (שמות ב כג) ותעל שועתם אל האלהים מן העבודה. והנשמה בגלות האחרונה נאמר בה ותגל מרגלותיו ותשכב, שוכבת לעפר. אוי לאדם שנשמתו יורדת תחת רגליו, שבאותו זמן נאמר במזלו נפלה לא תוסיף קום, ואין לו עלוי והתעלות אלא כיד הקדוש ברוך הוא, שהולך השם הקדוש לזמן ומקים אותה.

לימינא ואוקים לה.

וְרֹא דְמִלָּה לִינִי הַלִּילָה וְהָיָה בְּבִקְרָא אִם
 יִגְאָלְךָ טוֹב יִגְאָל (רות ג יג), טוֹב דְּאִיהוּ
 בְּרִית יִגְאָל, וְאִם לֹא יִחְפוּץ לְגְאָלְךָ וּגְאָלְתִּיךָ
 אָנֹכִי, חֵי יְהו"ה שְׂכָבִי עַד הַבֶּקֶר, אָנֹכִי דְּאִיהִי
 אִימָא עֲלָאָה, אָנֹכִי דִּי צִיּוּת מְצָרִים, חֵי יְהו"ה
 שְׂכָבִי עַד הַבֶּקֶר דְּאִיהִי יְמִינָא, דְּבִיָּה תּוֹקְפָא
 דְּאוּרִייתָא דְּבִכְתָּב דְּאִיהִי עֲמוּדָא דְּאִמְצָעִיתָא,
 דְּמִימִנָּא אֲתִייהִיבַת אוּרִייתָא דְּבִכְתָּב,
 וּמִשְׁמָאלָא אֲתִייהִיבַת אוּרִייתָא דְּעַל פֶּה דְּאִיהִי
 נּוֹקְבָא.

וּבְגִין דָּא טוֹב צְדִיק ח"י עֲלָמִין אִיהוּ מְסֻטְרָא
 דְּשְׁמָאלָא, דְּאִיהוּ גְבוּר הַפּוֹכֵשׁ אֶת
 יְצָרוֹ, דְּאִיהוּ סְמַא"ל, וּבְגִין דָּא שְׁמָאל דּוֹחָה,
 וּבִימִינָא יְקוּם, דְּמָאן דְּנָפִיל לֹא צְרִיךְ לְאִקְמָא
 אֶלָּא בִידָא יְמִינָא, וּבְגִין דָּא חֵי יְהו"ה שְׂכָבִי
 עַד הַבֶּקֶר.

וּשְׁמָאלָא אִיהִי רֵאשׁ הַשְּׁנָה, וּיְמִינָא פְּסַח,
 וּבִיָּה הָיָה אוּמָאָה בִּי"ד יוֹמִין, וְדָא
 אִיהוּ כִּי יָד עַל כֶּס י"ה (שמות יז טז), וְעַל הַהוּא
 זְמַנָּא אִיהִי אֲמֶרֶת (שיר א ו) אֶל תְּרַאוּנִי שְׂאֲנִי
 שְׁחַרְחֹרֶת, אֶל תְּרַאוּנִי מְסֻטְרָא דְּשְׁמָאלָא
 דִּי צְחָק, דְּאִנָּא בְּקִדְרוּתָא בִּיָּה, הִדָּא הוּא
 דְּכִתִּיב (בראשית כז א) וַתִּכְהַן עֵינָיו מֵרְאוּת,
 מֵרְאוּת וְדָאִי בְּפוּרְקָנָא, דְּאִיהִי אוּר מֵרְאוּת
 דְּנִבּוּאָה, דְּאֲתַמַּר בְּהוּן (יחזקאל א א) נִפְתַּחוּ
 הַשָּׁמַיִם וְאֶרְאָה מֵרְאוּת אֱלֹהִים, וְדָא אִיהוּ
 וַתִּכְהַן עֵינָיו מֵרְאוּת מְסֻטְרָא דְּשְׁמָאלָא,
 וְאֲתַמַּר בְּהוּא זְמַנָּא בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
 אֲלִבֵּישׁ שָׁמַיִם קִדְרוּת (ישעיהו ג ג).

גַּר אִיהִי ה', חֲמֵשׁ גְּבוּנִין נְהִירִין בֵּיה, וְאִינוּן
 חַוּוּר סוּמְק יְרוּק וְאוּכְם וַתִּכְלֹת, ו' אוּר
 הַנֵּר מְלָגָאוּ, סְמַא"ל חֲשָׁךְ, נַחֲשׁ קִדְרוּת, וְעֲלָה
 אֲתַמַּר אֲלִבֵּישׁ שָׁמַיִם קִדְרוּת נּוֹקְבָא דִּילֵיהּ,

וְסוּד הַדְּבָר - לִינִי הַלִּילָה וְהָיָה
 בְּבִקְרָא אִם יִגְאָלְךָ טוֹב יִגְאָל, טוֹב
 שְׁהוּא הַבְּרִית, יִגְאָל, וְאִם לֹא
 יִחְפוּץ לְגְאָלְךָ וּגְאָלְתִּיךָ אָנֹכִי, חֵי
 יְהו"ה שְׂכָבִי עַד הַבֶּקֶר. אָנֹכִי
 שְׁהִיא הָאֵם הַעֲלִיזוּנָה, אָנֹכִי שֶׁל
 יְצִיּוּת מְצָרִים, חֵי יְהו"ה שְׂכָבִי
 עַד הַבֶּקֶר שְׁהוּא יְמִין, שְׁבוּ פֶה
 הַתּוֹרָה שְׂבִכְתָּב שְׁהִיא הַעֲמוּד
 הָאִמְצָעִי, שְׁמִימִין נִתְּנָה תּוֹרָה
 שְׂבִכְתָּב, וּמִשְׁמָאל נִתְּנָה תּוֹרָה
 שְׂבַעַל פֶּה, שְׁהִיא נּוֹקְבָה.

וּמִשּׁוּם זֶה, טוֹב צְדִיק ח"י
 הַעוֹלָמִים הוּא מְצַד הַשְּׁמָאל,
 שְׁהוּא גְבוּר הַפּוֹכֵשׁ אֶת יְצָרוֹ,
 שְׁהוּא סְמַא"ל, וּמִשּׁוּם זֶה שְׁמָאל
 דּוֹחָה וּבִימִין יְקוּם, שְׁמִי שְׁנוּפֵל
 לֹא צְרִיךְ לְהִקָּים אֶלָּא בִּידָא יְמִין,
 וּמִשּׁוּם זֶה חֵי יְהו"ה שְׂכָבִי עַד
 הַבֶּקֶר.

וְהַשְּׁמָאלָא הִיא רֵאשׁ הַשְּׁנָה, וְיְמִין
 פְּסַח, וְבוּ הִיָּתָה שְׁבוּעָה בִּי"ד
 יָמִים, וְזֶהוּ כִּי יָד עַל כֶּס י"ה, וְעַל
 אוּתוֹ זְמַן הִיא אוּמָרַת אֶל תְּרַאוּנִי
 שְׂאֲנִי שְׁחַרְחֹרֶת, וְאֶל תְּרַאוּנִי מְצַד
 הַשְּׁמָאלָא שֶׁל יְצָחָק שְׂאֲנִי בּו
 בְּקִדְרוּת, זֶהוּ שְׂכַתוּב וַתִּכְהַן
 עֵינָיו מֵרְאוּת, מֵרְאוּת וְדָאִי
 בְּגְאָלָה, שְׁהִיא אוּר מֵרְאוּת שֶׁל
 נְבוּאָה, שְׁנַאֲמַר בְּהֵם נִפְתַּחוּ
 הַשָּׁמַיִם וְאֶרְאָה מֵרְאוּת אֱלֹהִים,
 וְזֶהוּ וַתִּכְהַן עֵינָיו מֵרְאוּת, מְצַד
 הַשְּׁמָאלָא, וְנַאֲמַר בְּאוּתוֹ זְמַן
 בְּקוּדְשׁ בְּרִיךְ הוּא אֲלִבֵּישׁ שָׁמַיִם
 קִדְרוּת.

גַּר הוּא ה', חֲמֵשׁ גְּבוּנִים מְאִירִים
 בּוּ, וְהֵם: לְבָן, אֲדָם, יְרוֹק, וְשַׁחַר
 וַתִּכְלֹת. ו' אוּר הַנֵּר מְבַפְּנִים,
 סְמַא"ל חֲשָׁךְ, נַחֲשׁ קִדְרוּת,
 וְעֲלָה נַאֲמַר אֲלִבֵּישׁ שָׁמַיִם
 קִדְרוּת, הַנְּקָבָה שְׁלוּ, וְשַׁק אֲשִׁים
 כְּסוּתָם, אוּי לְנִשְׁמָה כְּשִׁמְתִּלְבַּשְׁת

וְשַׁק אֲשִׁים כְּסוּתָם, וְוִי

בְּקִדְרוֹת שְׁלֵהֶם, וְעַלֶּיהָ נֹאמַר
וּתְכַהֵינָּה עֵינָיו מֵרְאוֹת, וְהֵם
הַחֲשֻׁכִים שֶׁמְכַסִּים עַל הָעֵינַיִם,
שְׂאִין לָהֶם רְשׁוֹת לְהִסְתַּכֵּל
בְּקִדְוֵשׁ בְּרוּף הוּא וּשְׂכִינְתִּיהוּ.

וְאוֹר וְנֵר שְׂמֵאִירִים (שְׁחֹשֶׁב) בָּהֶם,
נֹאמַר בָּהֶם וְחֲשֹׁכוֹ הִרְאוֹת
בְּאֲרָבוֹת, כְּמוֹ שְׂאֵמֵר קֵהֶלֶת עַד
אֲשֶׁר לֹא תִחַשֵׁף הַשֶּׁמֶשׁ וְהָאוֹר
וְגוֹמֵר, וְאוֹר וְנֵר, עֲלֵיהֶם נֹאמַר כִּי
נֵר מִצְוָה וְתוֹרָה אוֹר, וְלָמָּה
נִחְשָׁכִים בָּהֶם? מִשׁוּם שֶׁלֹּא הָיוּ
עוֹסְקִים בְּתוֹרָה וּבִמְצוּהָ, בִּירְאָה
וְאֶהְבָּה שֶׁהֵם י"ה, וּמִיָּד
כְּשֶׁמִּשְׁתַּדְּלִים בָּהֶם בִּירְאָה
וְאֶהְבָּה, שְׁבוּעָה הֵיא לְקִדְוֵשׁ
בְּרוּף הוּא בְּי"ה, שֶׁהֵם יְרָאָה
וְאֶהְבָּה, לְהַעֲבִיר אוֹתָם מֵעוֹלָם
הַנִּשְׁמָה, מִשׁוּם שְׂאוֹתָם הַחֲשֻׁכִים
מִפְרִידִים בֵּין י"ה וּבֵין ו"ה, כְּמוֹ
שֶׁבְּאֲרוּהוּ, שְׁכָתוּב כִּי יָד עַל כַּס
י"ה, וּבִאֲוֹת זְמַן נֹאמַר בְּאֲדָם
לְבָשׁוּ [אַלְבִּישׁ] שְׁמֵים קִדְרוֹת
וְגוֹמֵר, וּבִאֲוֹתוֹ זְמַן שְׁמַעְבְּרִים
הַקִּדְרוֹת וְהַחֲשֻׁכָה מִן הַנִּשְׁמָה,
מִיָּד כֹּל הַנִּשְׁמָה תִּהְלֵל י"ה.

וְכִי הֵם הַחֲשֻׁכִים הַלְלוּ? אֵלֹהִים
סִמָּא"ל וְנִחַשׁ, וּמִי גִרָם לָהֶם
לְשַׁלֵּט עֲלֵיהֶם? אֵלֹא סוּד הַכְּתוּב
מִלְּמַד, כִּי אִם עֲוֹנוֹתֵיכֶם הָיוּ
מִבְּדִלִים בֵּינֵיכֶם לְבֵין אֱלֹהֵיכֶם,
וְדוּד אָמַר בְּשִׁבְלֵם, גַּל עֵינַי
וְאֶבְיֹטָה נִפְלְאוֹת מֵתוֹרָתְךָ,
וּבִאֲוֹתוֹ זְמַן, מַה שְּׁהִיוּ שׁוֹלְטִים
הַחֲשֻׁכִים עַל אוֹרוֹת הָעֵינַיִם,
מֵתִּהַפְּכִים הָאוֹרוֹת וְשׁוֹלְטִים עַל
הַחֲשֻׁכוֹת, וְסוּד הַדְּבָר - שׁוֹפֵר
מִהַפֵּ"ף קְדָמָ"א זְקָ"ף קָטָ"ן. אוֹתוֹ
שֶׁנֹּאמַר בּוֹ קִטְנִיתִי מִכָּל הַחֲסֻדִים
וּמִכָּל הָאֲמֹת, הַיְדַקְּךָ וְנִקְרָא זְקָף
גְּדוּל, וְאֵין אֲמֹת אֵלֹא תוֹרָה. זֶהוּ
שְׁכָתוּב תּוֹרַת אֲמֹת הֵיטָה בְּפִיהוּ.
וּבִאֲוֹתוֹ זְמַן מִתְּהַפֵּךְ הַכַּסָּא מִדִּין
לְרַחֲמִים, וְזֶהוּ הַסוּד שֶׁבְּאֲרוּהוּ

לְנִשְׁמָתָא פִּד אֶתְלַבְּשַׁת בְּקִדְרוֹתָא דְלִהוֹן,
וְעַלֶּיהָ אֶתְמַר וּתְכַהֵינָּה עֵינָיו מֵרְאוֹת, וְאֵינּוֹן
חֲשׁוֹכִין דְּמְכַסְּיִין עַל עֵינֵינִין, דְּלִית לֹוֹן רְשׁוֹ
לְאֶסְתַּכְּלָא בְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא וּשְׂכִינְתִּיהוּ.

וְאוֹר וְנֵר דִּנְהֵרִין (נ"א רְחֹשֶׁב) בְּהוֹן, אֶתְמַר בְּהוֹן
(קֵהֶלֶת יב ג) וְחֲשֹׁכוֹ הִרְאוֹת בְּאֲרָבוֹת, כְּמָה
דְּאֶמַר קֵהֶלֶת (שם ב) עַד אֲשֶׁר לֹא תִחַשֵׁף הַשֶּׁמֶשׁ
וְהָאוֹר וְגוֹמֵר, וְאוֹר וְנֵר עֲלֵיהוּ אֶתְמַר (מִשְׁלִי ו
כג) כִּי נֵר מִצְוָה וְתוֹרָה אוֹר, וְאֶמַאי אֶתְחַשְׁקֵן
בְּהוֹן, בְּגִין דְּלֹא הוּוּ מִשְׁתַּדְּלִין בְּאוֹרֵייתָא
וּמִצְוָה, בְּדַחֲלִיו וּבְרַחֲמֵי דְאֵינּוֹן י"ה, וּמִיָּד
דְּמִשְׁתַּדְּלִין בְּהוֹן בְּדַחֲלִיו וּרְחִימוֹ, אוֹמְרָה
אִיהוּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא בִּי"ה דְּאֵינּוֹן דַּחֲלִיו
וּרְחִימוֹ, לְאֶעְפְּרָא לֹוֹן מֵעֲלָמָא דְנִשְׁמָתָא, בְּגִין
דְּאֵינּוֹן חֲשׁוֹכִין אֶפְרִישִׁין בֵּין י"ה וּבֵין ו"ה,
כְּמָה דְּאוּקְמוּהוּ דְכְּתִיב (שְׁמוֹת יז טו) כִּי יָד עַל כַּס
י"ה, וּבִהֵוּא זְמַנָּא אֶתְמַר בְּאֲדָם לְבָשׁוּ שְׁמֵים
קִדְרוֹת וְגוֹמֵר, וּבִהֵוּא זְמַנָּא דְמִתְעַבְּרִין
קִדְרוֹתָא וְחֲשׁוֹכָא מִנִּשְׁמָתָא, מִיָּד כֹּל הַנִּשְׁמָה
תִּהְלֵל י"ה (תְּהִלִּים קג ו).

וּכְאֵן אֵינּוֹן אֵלִין חֲשׁוֹכִין אֵלִין סִמָּא"ל וְנִחַשׁ,
וּכְאֵן גְּרִים לֹוֹן לְשַׁלְטָאָה עֲלֵיהוּ, אֵלֹא
רְזָא דְקִרָא אוֹרֵיהָ כִּי אִם עֲוֹנוֹתֵיכֶם הָיוּ
מִבְּדִילִים בֵּינֵיכֶם לְבֵין אֱלֹהֵיכֶם (ישעיה נט
ב). וְדוּד בְּגִינְהוּ אָמַר (תְּהִלִּים קיט יח) גַּל עֵינַי
וְאֶבְיֹטָה נִפְלְאוֹת מֵתוֹרָתְךָ, וּבִהֵוּא זְמַנָּא מַה
דְּהוּ שְׁלִטִין חֲשׁוֹכִין עַל נְהוּרִין דְּעֵינֵינִין,
מִתְּהַפְּכִין נְהוּרִין וְשַׁלְטִין עַל חֲשׁוֹכִין, וְרְזָא
דְּמִלָּה שׁוֹפֵר מִהוּפֵ"ף קְדָמָ"א זְקָ"ף קָטָ"ן,
הֵוּא דְאֶתְמַר בִּיה (בראשית לב יא) קִטְנִיתִי מִכָּל
הַחֲסֻדִים וּמִכָּל הָאֲמֹת, אֶזְדַּקְּךָ וְאֶקְרִי זְקָף
גְּדוּל, וְאֵין אֲמֹת אֵלֹא תוֹרָה, הַדָּא הוּא
דְכְּתִיב (מִלְּאכִי ב ו) תּוֹרַת אֲמֹת הֵיטָה בְּפִיהוּ,

ובהווא זמנא מתהפכא פּרסיא מדינא לרחמי,
ודא היא רזא דאוקמוה מארי מתניתין צדיקים
מהפכין מדת הדין למדת רחמים.

ובהווא זמנא אתחשיב פּאלו אתברי עלמא,
ויסדר נהורין פּדקא יאות, הדא הוא

דכתיב (בראשית א ג) ויקרא אלהי"ם לאור יום
ולחשף קרא לילה, ויקרא אלהי"ם לאור יום
דא ישראל, דשלטנותהון יהא לזמנא
דפורקנא, ורשיעיא ישתארו (ג"א

אולי) פּחשוכא, הדא הוא דכתיב ולחשף קרא
לילה, ואתמר בימינא (דף נ ע"ב) ושמאלא ויהי
ערב ויהי בקר יום אחד (שם א ה), דאיהו ערב

דיצחק, ובקר דאברהם. בהווא זמנא מה
דהות נשמתא מהדקא בין רגלין, הדא הוא
דכתיב (רות ג ז) ותגל מרגלותיו ותשכב,
דאתחזרת ללבא, דאיהי פגוונא דירושלם,

בהווא זמנא הלב רואה, הדא הוא
דכתיב (ישעיה ל כ) ולא יפגף עוד מוריה והיו
עיניך רואות את מוריה, הלב שומע דאתחזר
עבודה וקרובים לבי מקדשא, דאתמר

בהון (במדבר ז פט) וישמע את הקול מדבר אליו
מעל הפפרת מבין שני הפרובים, וכל עננין
(דאינון רומי רבתא ורומי ועירא) דאינון מכסיין על
צלותין, הדא הוא דכתיב (איכה ג מד) ספות בענן

לך מעבור תפלה מתעברין, ונהרין עיינין
דאינון בית ראשון ובית שני, דבהון סלקין
צלותין.

דבזמנא דאינון ישראל מלודכלכין בטנופין
דשאר עמין, נשמתא דאיהי
שכינתא אמרת, (שיר א ו) אל תראוני שאני
שחרחרת, וצלותא נפלת, הדא הוא

בעלי המשנה, צדיקים מהפכים
מדת הדין למדת הרחמים.

ובאורו זמן נחשב פּאלו נברא
העולם, ויסדר את האורות
פראוי, זהו שכתוב ויקרא
אלהי"ם לאור יום ולחשף קרא

לילה. ויקרא אלהי"ם לאור יום,
זה ישראל ששלטונם יהיה בזמן
הגאולה, והרשעים ישארו (לכח)

בחשף. זהו שכתוב ולחשף קרא
לילה, ונאמר בימין ושמאל ויהי
ערב ויהי בקר יום אחד, שהוא

ערב של יצחק ובקר של אברהם.
באותו זמן, מה שהיתה הנשמה
מהדקת בין הרגלים, זהו שכתוב

ותגל מרגלותיו ותשכב, שחזרה
ללב, שהיא כמו שירושלם,
באותו זמן הלב רואה. זהו

שכתוב ולא יפגף עוד מוריה והיו
עיניך רואות את מוריה. הלב
שומע, שחזרו עבודה וקרובים

לבית המקדש, שנאמר בהם
וישמע את הקול מדבר אליו מעל
הפפרת מבין שני הפרובים, וכל

העננים (שם רומי רבתי ורומי הקטנה),
שהם מכסים את התפלות, זהו
שכתוב ספות בענן לך מעבור
תפלה, ונעברים, ומאירים
העינים, שהם בית ראשון ובית
שני, שבהם עולות התפלות.
שבזמן שישראל מלכלכים
בטנופים של שאר העמים,
הנשמה, שהיא שכינה, אומרת,
אל תראני שאני שחרחרת,
ותפלה נופלת. זהו שכתוב נפלה
לא תוסיף קום בתולת ישראל,
וכשנופלת, שוככת שכינה לעפר
בין הרגלים, והרי פרושה ותגל
מרגלותיו ותשכב, והיא
מתפלת לקדוש ברוך הוא

דכתיב (עמוס ב ה) נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל, וכד נפלת שכיבת
לעפרא בין רגלין, והא אוקמוהו (רות ג ז) ותגל מרגלותיו ותשכב, ואיהי

שְׂקִימָה מִהַעֲפָר. זְהוּ שְׂכַתוֹב
וּפְרֻשְׁתָּ כִנְפֶךָ עַל אֲמַתְךָ
אֶתָּה.

בְּאוֹתוֹ זְמַן וַיִּחַרַד הָאִישׁ וַיִּלְפַּת,
הָהוּא שְׁנַאֲמַר בּוּ יְהו"ה אִישׁ
מִלְחָמָה. מַה זֶה וַיִּלְפַּת? כְּמוֹ
שְׁנַאֲמַר יִלְפַתוּ אֲרָחוֹת דְרָכָם.
בְּאוֹתוֹ זְמַן יָבֵא הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
וַיֹּאמֶר לֵה לִינִי הַלְלִיָּה וְהִיָּה בִבְקָר
(רות א). לִינִי הַלְלִיָּה, שֶׁהוּא
הַשְּׂמָאל. וְהִיָּה הַבְּקָר, שֶׁהוּא
רַחֲמִים, יְמִין, שְׂמֵשֶׁם מְאִיר
הָאוֹר. זְהוּ שְׂכַתוֹב הַבְּקָר אוֹר, אִם
יִגְאָלְךָ טוֹב יִגְאָל, אִם יַעֲשֶׂה בְךָ
יִשְׂרָאֵל מַעֲשִׂים טוֹבִים לְהַעֲלוֹתְךָ
מִבֵּין הַרְגֻלִים - יָפָה, תִּגְאָל עַל
יְדֵי יִשְׂרָאֵל הַעֲלִיּוֹן שֶׁהוּא בְעַלְךָ,
טוֹב וְדָאִי, וְאִם לֹא יַעֲשֶׂוּ בְךָ
מַעֲשִׂים טוֹבִים, וּגְאֻלְתִּיךָ אֲנֹכִי.
וְהָרִי פְרֻשׁוֹהוּ חֵי יְהו"ה שְׂכָבִי עַד
הַבְּקָר, הַשְּׂבוּעָה בְּח"י, שְׂכּוֹלֵל
שְׂמוֹנָה עֶשְׂרֵה בְרָכוֹת הַתְּפִלָּה,
שְׂכָבִי עַד הַבְּקָר, עַד אוֹתוֹ הָאוֹר,
שְׂבֹאוֹתוֹ זְמַן הַתְּפִלָּה תִּהְיֶה
מְאִירָה בְּלֵב וּבְעֵינַיִם, וּמִשׁוֹם
שְׂבִשְׂמוֹנָה עֶשְׂרֵה הַבְּרָכוֹת שֶׁל
הַתְּפִלָּה תִּלְוִיָּה הַגְּאֻלָּה, וְבוֹ
מִתְגַּלָּה, שֶׁהוּא יְסוּד ח"י
הַעוֹלָמִים, נֶאֱמַר בּוּ וְהִיו עֵינֵי
וְלִבִּי שֵׁם כָּל הַיָּמִים.

וְהִיו עֵינֵי וְלִבִּי, הַזְּכִיר עֵינַיִם וְלֵב,
מִשׁוֹם שְׂצָרִיךְ אָדָם בְּתְפִלָּתוֹ
שֶׁיְהִיו עֵינָיו לְמִטָּה אֵל הַנְּשֻׁמָּה,
שֶׁהִיא שְׂכִינָה, שֶׁהִיא אֲסוּרָה
בְּגִלּוֹת, וְלִבּוֹ לְמַעֲלָה בְּקַדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא, וְסוּד הַדְּבָר - עֵינֵי
תְּמִיד אֵל יְהו"ה כִּי הוּא יוֹצִיא
מִרְשַׁת רַגְלִי, וְלִבּוֹ לְמַעֲלָה לְטַל
נְקָמָה מִצְמַלְק. זְהוּ שְׂכַתוֹב כִּי יוֹם
נְקָם בְּלִבִּי, בְּלִבִּי וְדָאִי, בּוּ עֲתִיד
לְטַל נְקָמָה, כְּמוֹ שְׁנֻטֵל בּוּ נְקָמָה
מִהַמְצָרִים.

וְדָאִי, בִּיה עֲתִיד לְנֻטְלָא נּוֹקְמָא, כְּמָה דְנֻטִיל בִּיה נּוֹקְמָא מִמְצָרָאִי.

מְצַלִּי לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דִּיּוֹקִים לֵה מַעֲפָרָא,
הָדָא הוּא דְכַתִּיב (שם ט) וּפְרֻשְׁתָּ כִנְפֶךָ עַל אֲמַתְךָ
כִּי גּוֹאֵל אֶתָּה.

בְּהָהוּא זְמַנָּא (שם ח) וַיִּחַרַד הָאִישׁ וַיִּלְפַּת,
הָהוּא דְאֶתְמַר בִּיה (שמות טו א) יְהו"ה
אִישׁ מִלְחָמָה, מְאִי וַיִּלְפַּת כְּמָה דְאֶתְ אָמַר (איוב
י ח) ?לְפַתוּ אֲרָחוֹת דְרָכָם, בְּהָהוּא זְמַנָּא יִתִּי
קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וַיִּמָּא לֵה, לִינִי הַלְלִיָּה וְהִיָּה
בִּבְקָר (רות ג א). לִינִי הַלְלִיָּה דְאִיהִי שְׂמָאֵלָא,
וְהִיָּה בִּבְקָר דְאִיהִי רַחֲמֵי יְמִינָא, דְמַתְמָן נְהִיר
אוֹר, הָדָא הוּא דְכַתִּיב (בראשית מד ג) הַבְּקָר אוֹר,
אִם יִגְאָלְךָ טוֹב יִגְאָל, אִם יַעֲבִיד בְּךָ יִשְׂרָאֵל
עוֹבְדִין טְבִין לְסַלְקָא לְךָ מִבֵּין רַגְלִין שְׂפִיר,
תִּגְאָל עַל יְדֵי דִישְׂרָאֵל עַלְאָה דְאִיהוּ בְעַלְךָ,
טוֹב וְדָאִי, וְאִם לֹא יַעֲבִדוּן בְּךָ עוֹבְדִין טְבִין,
וּגְאֻלְתִּיךָ אֲנֹכִי.

וְהָא אוּקְמוּהוּ (רות ג א) חֵי יְהו"ה שְׂכָבִי עַד
הַבְּקָר, אוּמְאָה בְּח"י, דְאִיהוּ כְּלִיל ח"י
בְּרַכָּאן דְצִלוֹתָא, שְׂכָבִי עַד הַבְּקָר, עַד הָהוּא
נְהָרָא, דְבַהּהוּא זְמַנָּא צִלוֹתָא תְּהָא נְהָרָא בְּלָבָא
וּבְעֵינַיִן, וּבְגִין דְבַח"י בְּרַכָּאן דְצִלוֹתָא תְּלִיא
פּוּרְקָנָא, וּבִיה אֲתַגְּלִיא, דְאִיהוּ יְסוּד ח"י
עַלְמִין, אֶתְמַר בִּיה (ר"ה ב ז טו) וְהִיו עֵינֵי וְלִבִּי
שֵׁם כָּל הַיָּמִים.

וְהִיו עֵינֵי וְלִבִּי אֲדַפִּיר עֵינַיִן וְלָבָא, בְּגִין
דְצָרִיךְ פִּר נֶשׁ בְּצִלוֹתִיה לְמַהוּי עֵינוּ
לְתַתָּא לְגַבִּי נִשְׁמַתָּא, דְאִיהִי שְׂכִינְתָּא דְאִיהִי
אֲסִירָא בְּגִלּוֹתָא, וְלִבִּיה לְעִילָא בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא, וְרוּז דְמִלָּה עֵינֵי תְּמִיד אֵל יְהו"ה
כִּי הוּא יוֹצִיא מִרְשַׁת רַגְלִי (תהלים כה טו), וְלִבִּיה
לְעִילָא לְנֻטְלָא נּוֹקְמָא מִצְמַלְק, הָדָא הוּא
דְכַתִּיב (ישעיה סג ד) כִּי יוֹם נְקָם בְּלִבִּי, בְּלִבִּי

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

יהי השער לה' צדיקים יבואו בו
לכבוד התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי

ספר

מאורות

הזהר

המנקד

בו יבאר גדל החיוב ללמוד וללמוד
הזהר הקדוש והתקונים והכמות האמת שחבר
התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א

שבו גלה סודות נפלאים אשר בתורתו ושמותיו
הקדושים בהם העולם קנים
ועל ידי זה תמלא הארץ דעה את השם באמונה

❖ בזהר דא יפקון מן גלותא ברחמי ❖

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"
בעיה"ק בית שמש תובב"א
ל"ג בעומר שנת תש"ע לפ"ק